

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 уз 2/2019
23.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Владимира Пантића из Ваљева, кога заступа пуномоћник Душко Ковачевић, адвокат из Београда и други, против туженог Града Ваљева - Градске управе Града Ваљева, кога заступа заједничко јавно правобранилаштво за Град Ваљево и општине Лајковац, Љиг, Мионица и Осечина, ради заштите узбуњивача, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1-уз 2/19 од 08.02.2019. године, у седници већа одржаној 23.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решење Апелационог суда у Београду Гж1-уз 2/19 од 08.02.2019. године и решење Вишег суда у Ваљеву П уз 1/18 од 18.12.2018. године и предмет враћа првостепеном суду на даљи поступак.

Образложење

Решењем Вишег суда у Ваљеву П уз 1/18 од 18.12.2018. године, одбачена је тужба као неблагоприятна.

Побијаним другостепеним решењем, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепено решење је потврђено.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

Првостепени суд сматра да је тужба неблагоприятна јер штетну радњу туженог у вези са узбуњивањем представља решење туженог од 07.12.2017. године (премештај на друго радно место) и од тог датума почиње да тече преклузивни рок за подношење тужбе у циљу заштите узбуњивача. С обзиром да је тужба поднета 27.06.2018. године, то је субјективни рок из члана 23. Закона о заштити узбуњивача (шест месеци) протекао, па је тужба неблагоприятна.

Изложено становиште прихвата и другостепени суд.

Основано се у ревизији (описно) указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП (одбацивањем тужбе тужиоцу није дата могућност да расправља), коју другостепени суд није санкционисао, па је и он учинио исту битну повреду (ревизијски разлог из члана 407. став 2. тачка 3. ЗПП).

Становиште нижестепених судова о протеклу субјективног преклузивног рока и моменту сазнања није правилно.

Наиме, "штетну радњу" не представља само прва радња послодавца (решење о распоређивању), већ и акт којим она није санкционисана. Против првог акта послодавца узбуњивач је користио правно средство (жалбу). До доношења коначне одлуке питање узбуњивања није извесно (није расправљено) и тужилац није сигуран да ли та првобитна радња представља повреду права или не. Он се нада да ће неправда (како је он доживљава) у вези распоређивања бити отклоњена одлуком жалбеног органа. Тек када прими одлуку Жалбене комисије он сазнаје да је (по његовом схватању) повреда права извршена и тек од тог момента почиње да тече рок за судску заштиту из члана 23. став 2. Закона о заштити узбуњивача. Имајући у виду да је другостепено решење од стране Жалбене комисије донето 07.12.2018. године (када је решење постало коначно), то је очигледно да је тужба благовремена, јер је поднета у року од шест месеци од дана сазнања.

У даљем поступку је нужно донети мериторну одлуку и утврдити да ли су се стекли услови за заштиту узбуњивача у складу са законом.

На основу члана 415. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа
судија
Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ан/љи